

Arrest

nr. 262 874 van 25 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 20 juli 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen van 6 juli 2021 tot niet inoverwegingneming van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 2).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2021 meldt de verzoekster zich bij het gemeentebestuur aan teneinde een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in te dienen.

Op 6 juli 2021 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing tot niet inoverwegingneming van deze aanvraag. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Beslissing tot niet inoverwegingneming

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De genaamde / de persoon die verklaart te heten Pseudoniem M. Y. (...) (nationaliteit: Kameroen), geboren te L. (...), Kameroen op (in) (...)/1982

heeft zich op 24/03/2021 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: (...).

Uit de controles van 15/05/2021 - 18/05/2021 - 20/05/2021 - 27/05/2021 - 11/06/2021 - 14/06/2021 vermeld in het verslag van 14/06/2021 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van “*substantiële vormvereisten*” en stelt zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het eerste middel is als volgt onderbouwd:

“1. De bestreden beslissing bevat een handtekening zonder vermelding van de persoon noch de functie van deze persoon die de handtekening heeft geplaatst.

Boven de handtekening wordt enkel vermeld "De burgemeester of zijn gemachtigde", naast de vermelding op de bestreden beslissing van een nummer "CVDB - SA71134".

Andere gegevens worden niet vermeld.

Het kan hierdoor onmogelijk worden nagegaan door welke persoon de bestreden beslissing werd getekend, waardoor evenmin kan worden nagegaan of de ondertekenaar de bevoegdheid bezit tot het nemen van de bestreden beslissing.

2. Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding.

De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt.

Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar (vaste rechtspraak van Uw Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

Hieruit volgt algemeen dat een beslissing die getroffen wordt door de gemachtigde van de burgemeester minstens de naam en de graad van de ambtenaar dient te vermelden die de beslissing getroffen heeft.

Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft.

Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft (vaste rechtspraak van Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zie o.a.: RvV 7 februari 2012, nr. 74.688; RvV 20 februari 2014, nr. 119.229; RvV 18 maart 2014, nr. 120.828).

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient de bestreden beslissing hierom te worden vernietigd.”

De verzoekster verwijt de verwerende partij dat, gelet op de vermeldingen “*De burgemeester of zijn gemachtigde*” en het nummer “*CVDB - SA71134*” zonder vermelding van de persoon, noch de functie van deze persoon die de handtekening heeft geplaatst en aldus zonder vermelding van andere gegevens bij de handtekening op de bestreden beslissing, onmogelijk kan worden nagegaan door welke persoon deze beslissing werd ondertekend, waardoor evenmin kan worden nagegaan of de ondertekenaar de bevoegdheid bezit tot het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de verzoekster gevolgd kan worden waar zij stelt dat boven de handtekening vermeld wordt “*De burgemeester of zijn gemachtigde*” en “*CVDB - SA71134*”. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, betreft deze laatste vermelding echter niet een enkel een (volg)nummer. Voorafgaand aan het nummer, nl. SA71134, worden immers tevens de initialen van de beslissingnemende ambtenaar aangeduid, nl. CVDB.

Het administratief dossier bevat een delegatiebesluit van 5 juni 2019 van de burgemeester van de stad Antwerpen, getiteld “*Loketwerking – Machtiging of delegatie van taken of tekenbevoegdheid van het gemeentebestuur of de burgemeester – Goedkeuring*”. In artikel 2 van dit delegatiebesluit wordt bepaald dat de burgemeester onder meer de taken die in de Vreemdelingenwet of de uitvoeringsbesluiten ervan zijn toegewezen aan het gemeentebestuur of de burgemeester, delegeert aan de personeelsleden van de dienst ‘Ondernemen en Stadsmarketing/Loketwerking’, opgenomen in de bijlage van het besluit. In de bijlage is een lijst terug te vinden met voornamen en namen van personeelsleden, vergezeld van hun uniek personeelsnummer. In deze lijst is ook de naam “*C(...)V(...)d(...)B(...)*” opgenomen, vergezeld van het personeelsnummer SA71134. Bijgevolg kan de verzoekster niet ernstig voorhouden dat niet kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft ondertekend en of deze persoon daartoe was gemachtigd.

De Raad wijst er verder op dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te zijn ondertekend om rechtsgeldig te zijn.

Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen. Gelet op het voorgaande kan de Raad enkel besluiten dat op grond van de vermeldingen in de bestreden beslissing onbetwistbaar kan worden nagegaan dat deze werd opgesteld door een daartoe gemachtigd ambtenaar, namelijk C.V.D.B., wiens identiteit blijkt uit de bijlage bij het delegatiebesluit van 5 juni 2019. De bestreden beslissing is ondertekend door een aangestelde van de burgemeester die hiertoe gemachtigd werd door het delegatiebesluit van 5 juni 2019. De verzoekster toont met haar

beschouwingen het tegendeel niet aan en kan niet ernstig voorhouden dat onmogelijk kan worden nagegaan wie de bestreden beslissing heeft genomen. Ten slotte toont de verzoekster niet aan op grond van welke rechtsgrond het verplicht zou zijn naam en graad van de ondertekenende ambtenaar in de bestreden beslissing te vermelden.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekster betoogt dienaangaande als volgt:

"1. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803).

Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762, Verdoodt; RvS 30 april 2009, nr. 192.857, Van Snick).

2. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerend motieven aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het door verzoeker opgegeven adres van verblijf (2018 Antwerpen, Brederodestraat 8). Vervolgens wordt in de beslissing verwezen naar een verslag van 14 juni 2021 waaruit zou moeten blijken verzoeker niet werkelijk op het aangegeven adres woont.

De vaststellingen in het verslag van 14 juni 2021 (bv. op welk tijdstip er werd gecontroleerd, of men heeft vastgesteld dat er een naam op de bel werd vermeld, of er een buurtonderzoek werd verricht, enzovoort) vormen het determinerend motief op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

In de bestreden beslissing werd echter enkel gesteld dat er "controles" zouden uitgevoerd zijn op verschillende tijdstippen. Hieruit zou volgen volgens de bestreden beslissing dat "deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont".

De vaststellingen die werden genoteerd tijdens deze controles in het verslag van 14 juni 2021 en waaruit vervolgens zou moeten blijken dat verzoeker "niet werkelijk op dit adres woont" worden niet vermeld in de bestreden beslissing.

Deze motieven zijn echter determinerend. Het zijn immers niet de controles op zich, maar wel de vaststellingen die tijdens deze controles werden gedaan, die aanleiding zouden geven tot de stelling dat

verzoekster "niet werkelijk op dit adres woont" (bv. op welk tijdstijd er werd gecontroleerd, of men heeft vastgesteld dat er een naam op de bel werd vermeld, of er een buurtonderzoek werd verricht, enzovoort).

Hierdoor kan verzoekster zich niet verdedigen tegen de vaststellingen die zouden gemaakt zijn tijdens deze controles, op basis waarvan werd geconcludeerd dat verzoekster "niet werkelijk op dit adres woont". Verzoekster kan op basis van de vermelde motieven niet nagaan welke vaststellingen er werden verricht en vervolgens niet nagaan of de besluitvorming op basis van deze vaststellingen wettig zou zijn. Verzoekster kan zich hiertegen niet verdedigen, gelet op de afwezigheid van deze determinerende motieven in de bestreden beslissing.

Deze motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor de belangrijkste bestaansredenen voor de formele motivering niet wordt nageleefd.

Verzoekster kan door de afwezigheid van deze motieven (de vaststellingen die tijdens deze controles werden verricht) niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

Deze determinerende motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing. Evenmin werd het verslag van 14 juni 2021 overgemaakt aan verzoekster.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden.

3. Verzoeker wijst er nog op dat volgens rechtspraak van de Raad van State (nr. 213.363 van 19 mei 2011) "kan de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn." Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 133-134.).

Hieruit volgt dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling slechts een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.

Aan deze voorwaarden is niet voldaan, zoals hierboven aangehaald. Het verslag van 14 juni 2021 werd niet overgemaakt aan de verzoekende partij. De vaststellingen die werden genoteerd in het verslag van 14 juni 2021 en waaruit vervolgens zou moeten blijken dat verzoekster "niet werkelijk op dit adres woont" worden bovendien niet vermeld in de bestreden beslissing.

Deze motieven zijn echter determinerend. Het zijn immers niet de controles op zich, maar wel de vaststellingen die tijdens deze controles werden gedaan, die aanleiding zouden geven tot de stelling dat verzoekster "niet werkelijk op dit adres woont" (bv. op welk tijdstijd er werd gecontroleerd, of men heeft vastgesteld dat er een naam op de bel werd vermeld, of er een buurtonderzoek werd verricht, enzovoort).

Deze motieven werden niet opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor de belangrijkste bestaansredenen voor de formele motivering niet wordt nageleefd. Verzoekster kan immers niet nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

De formele motiveringsverplichting, volgende uit artikel 62, §2 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, wordt geschonden."

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze

draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het is niet betwist dat de verzoekster zich op 24 maart 2021 bij het gemeentebestuur heeft aangemeld om met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing.

Aangezien een dergelijke aanvraag, overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar de aanvrager verblijft, is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk woont op het grondgebied van de stad of gemeente waar hij of zij stelt te verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag aangaf te verblijven op een adres in Antwerpen, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit controles van 15/05/2021, 18/05/2021, 20/05/2021, 27/05/2021, 11/06/2021 en 14/06/2021, vermeld in het verslag van 14 juni 2021, blijkt dat de verzoekster niet werkelijk op dit adres woont en dat bijgevolg de aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet niet in overweging kan worden genomen.

De verzoekster meent dat de vaststellingen in het verslag van 14 juni 2021, bijvoorbeeld op welk tijdstip er werd gecontroleerd, of men heeft vastgesteld dat er een naam op de bel werd vermeld, of er een buurtonderzoek werd verricht enzovoort, het determinerende motief vormen op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, dat in de bestreden beslissing echter enkel werd gesteld dat er controles zouden uitgevoerd zijn op verschillende tijdstippen, en dat hieruit zou volgen dat zij niet werkelijk op dit adres woont. De verzoekster betoogt dat de vaststellingen die werden genoteerd tijdens deze controles in het verslag van 14 juni 2021 en waaruit vervolgens zou moeten blijken dat zij niet werkelijk op het adres woont, niet worden vermeld in de bestreden beslissing, dat deze motieven echter determinerend zijn, dat het immers niet de controles op zich, maar wel de vaststellingen die tijdens deze controles werden gedaan, die aanleiding zouden geven tot de stelling dat zij niet werkelijk op het adres woont, dat deze motieven niet werden opgenomen in de bestreden beslissing, waardoor de belangrijkste bestaansreden voor de formele motivering niet wordt nageleefd, dat zij immers niet kan nagaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. Zij stelt dat de determinerende motieven niet werden opgenomen in de bestreden beslissing en dat het verslag van 14 juni 2021 haar niet werd overgemaakt. Voorts meent de verzoekster dat aan de voorwaarden voor motivering door verwijzing niet is voldaan.

De Raad herhaalt dat de belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762; RvS 30 april 2009, nr. 192.857).

In casu blijkt dat de gemachtigde van de burgemeester heeft gemotiveerd welk adres de verzoekster heeft gecommuniceerd als haar adres en dat uit de controles van 15/05/2021, 18/05/2021, 20/05/2021, 27/05/2021, 11/06/2021 en 14/06/2021, vermeld in het verslag van 14 juni 2021, blijkt dat de verzoekster niet werkelijk op dit adres woont. Hieruit blijkt dat het verslag van 14 juni 2021 inderdaad, zoals de verzoekster aanvoert, een determinerende element is om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Ook al impliceert de voormelde wet van 29 juli 1991 dat in beginsel geen rekening mag gehouden worden met motieven die niet in de beslissing zelf worden opgenomen, kan een afdoende motivering van een administratieve rechtshandeling evenwel ook blijken door een verwijzing naar een ander stuk, meestal een voorbereidende handeling. Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 19 mei 2011, nr. 213.363) “[*kan*] de verwijzing in de motivering naar een advies [...] een afdoende motivering zijn. Aan een aantal voorwaarden moet echter worden voldaan: de inhoud van het advies waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht, het advies waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn, het advies moet worden gevolgd in de uiteindelijke beslissing en er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn.” Dit wordt ook als dusdanig in de rechtsleer waar beide partijen zelf naar verwijzen opgenomen (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve rechtsbibliotheek; Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 133-134). Hierin leest de Raad dat de verwijzing in de motivering naar een voorbereidende handeling een afdoende motivering is, indien cumulatief aan de volgende voorwaarden voldaan is: 1) de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen moet aan de bestuurde ter kennis zijn gebracht; 2) het stuk waarnaar wordt verwezen moet zelf afdoende gemotiveerd zijn; 3) de voorstellen of adviezen moeten worden bijgevalen in de uiteindelijke beslissing; 4) er mogen geen tegenstrijdige adviezen zijn. De auteurs verwijzen naar enkele arresten van het Hof van Cassatie en naar tal van arresten van de Raad van State. De eerste voorwaarde is dus dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen aan de bestuurde moet ter kennis zijn gebracht.

De voormelde rechtsleer stelt op p. 135 evenwel het volgende: “*De inhoud van het stuk moet aan de bestuurde ter kennis worden gebracht, hetzij vóór de beslissing wordt genomen, hetzij ten laatste met de eindbeslissing. Wanneer het stuk waarnaar wordt verwezen samen met de eindbeslissing ter kennis wordt gegeven is voldaan aan de Wet Motivering Bestuurshandelingen wanneer dit stuk ofwel bij de beslissing is gevoegd als bijlage, ofwel is weergegeven in de beslissing zelf. In dat laatste geval volstaat het volgens de Raad van State om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze integraal over te nemen*” (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526, *bvba Vedesca*, TBP 1994, 225; RvS 6 oktober 2009, nr. 196.669, *Buysel*).

In lijn met het voorgaande ligt er geen schending voor van de formele motiveringsplicht indien een stuk waarnaar wordt verwezen, niet opgenomen is in de beslissing en niet wordt bijgevoegd, maar wel in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is de inhoud *in extenso* over te nemen.

In dit geval moet dus nagegaan worden of *in casu* de korte weergave van het stuk in de beslissing afdoende is in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en de verzoekster kan weten waarom een voor haar ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat zij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet deugdelijk zijn. De mededeling van de motieven kan immers niet afhankelijk worden gemaakt van het initiatief van de bestuurde (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin “*deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen*” RvS 17 januari 1996, nr. 57.548).

De Raad is van oordeel dat uit de motieven zoals ze nu voorliggen duidelijk en afdoende blijkt waarom voor de verzoekster een ongunstige beslissing is genomen. Er blijkt immers duidelijk uit de motieven dat de gemachtigde van de burgemeester stelt dat verschillende controles, waarbij de data van deze controles worden vermeld, hebben plaats gevonden op het adres, zoals vermeld in de beslissing, en dat de verzoekster er niet werkelijk woont.

De verzoekster kon zich *in casu* wel degelijk verweren tegen dit motief en bijgevolg door alle middelen van recht aantonen dat zij wel degelijk woont op het door haar opgegeven adres in de periode voorafgaand aan het nemen van de beslissing. Zelfs indien de verzoekster geen informatie heeft over de exacte tijdstippen van de controles en of er een buurtonderzoek is uitgevoerd, had zij wel de mogelijkheid aan te tonen dat zij wel op het grondgebied van de gemeente verblijft, zoals vereist door

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekster toont echter niet aan dat zij op bepaalde tijdstippen op de in de bestreden beslissing gestelde dagen wel op het voormeld adres verbleef, noch dat er elementen zijn die zouden kunnen wijzen op het woonachtig zijn op haar adres. Zij houdt niet voor dat haar naam op de bel stond, noch dat uit een buurtonderzoek had kunnen blijken dat zij effectief op het door haar opgegeven adres woont. De verzoekster brengt niets bij waarmee zij de vaststelling weerlegt dat zij niet werkelijk woont op het vermelde adres. Door in het verzoekschrift enkel het adres op te geven als zijnde haar verblijfplaats, toont zij geenszins aan dat zij daadwerkelijk op het vermelde adres woont.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt overigens niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden, in tegenstelling tot verzoekers bewering dat dit stuk moet worden overgemaakt aan de bestuurde. De beslissende administratieve overheid dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortspuit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, is derhalve niet aangetoond.

De Raad acht *in casu* de motieven in de bestreden beslissing afdoende in de zin van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE